Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 195 495 van 24 november 2017
in de zaken
I. RvV X / VIII
II. RvV X / VIII

In zake: **1. X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub I* dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien het verzoekschrift in de zaak *sub II* dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 5 februari 2014 ongegrond verklaard.

1.2. Op 22 februari 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 17 mei 2017 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Verzoekers worden hiervan in kennis gesteld op 14 november 2017.

1.3. Op 14 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoekers worden hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit zijn de bestreden beslissingen.

A. De motieven van de eerste bestreden beslissing, die werd genomen in hoofde van eerste verzoeker luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1)
naam: G.(…)
voomaam: D.(…) T.(…)
geboortedatum: 31.05.1971
geboorteplaats: Satchkhe
nationaliteit Georgië |

In voorkomend geval, ALIAS: |
Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en /of vaststellingen.

Artikel 7, alinea 1:
- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort op het moment van zijn arrestatie.

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden:*

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- *PV AN.12.LB15123609 door PZ Antwerpen vanwege gewone diefstal*
- *PV AN.78LB04959013 door PZ Antwerpen vanwege fraude inzake andere openbare inkomsten*
- *PV AN.43LB.12883614 door PZ Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen*
- *PV AN.21.LB.04465815 door PZ Antwerpen vanwege gebruik van valse en vervalste geschriften*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan;

- *artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal. werden opgemaakt:

- *PV AN.12.LB15123609 door PZ Antwerpen vanwege gewone diefstal*
- *PV AN.78LB04959013 door PZ Antwerpen vanwege fraude inzake andere openbare inkomsten*
- *PV AN.43LB.12883614 door PZ Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen*
- *PV AN.21.LB.04465815 door PZ Antwerpen vanwege gebruik van valse en vervalste geschriften*

- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste werd betekend op 3.01.2017 (bijlage 13 van 13.12.2016).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdelingen, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.
Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[2] om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het schengengrondgebied zonder een geldig paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevalg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielaanvraag België binnen op 9.08.2009 samen met zijn vrouw G. T. B. (…) (°5.01.1973) en twee zonen G.E.D.(…) (°25.09.1993) en G.T.D. (…) (°10.10.1991).
Betrokkene heeft op 10.08.2009 een asielaanvraag ingediend. Op 24.09.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld, daar betrokkene niet verscheen voor zijn interview op 19.06.2013 en niets liet weten omtrent zijn afwezigheid binnen de 15 dagen na datum van het interview.

Op 20.10.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Op 17.02.2010 diende betrokkene opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden samen behandeld en ongegrond verklaard op 7.03.2012. Deze beslissing is op 16.05.2012 aan betrokkene betekend. Op 1.06.2012 diende betrokkene beroep in tegen deze beslissing bij de RW. Het Ingediende beroep is niet schorsend. Betrokkene diende vervolgens een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.06.2012. Deze beslissing is op 14.11.2012 aan betrokkene betekend. Op 3.12.2012 diende betrokkene beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Het ingediende beroep is niet schorsend. Op 14.02.2013 heeft betrokkene voor de derde maal een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 5.02.2014. Deze beslissing is op 25.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 5.02.2014), geldig 30 dagen. Op 25.03.2014 diende betrokkene ook tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Het ingediende beroep is niet schorsend.
De omstandigheid dat de terugleiding naar Georgië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de veplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures, te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 2.06.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 13.12.2016. Deze beslissing is op 3.01.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 13.12.2013) geldig 0 dagen. Betrokkene keerde echter niet terug en diende op 22.02.2017 een nieuwe regularistatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 17.05.2017. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 14.11.2017.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:

- *PV AN.12.LB15123609 door PZ Antwerpen vanwege gewone diefstal*
- *PV AN.78LB04959013 door PZ Antwerpen vanwege fraude inzake andere openbare inkomsten*
- *PV AN.43LB.12883614 door PZ Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen*
- *PV AN.21.LB.04465815 door PZ Antwerpen vanwege gebruik van valse en vervalste geschriften*

Betrokkenes echtgenote en twee zonen verblijven eveneens illegaal op het grondgebied. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.
Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Antwerpen gevraagd waar betrokkenes echtgenote G. T. B.(…) en zoon G. T. D.(…) op dat moment waren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn echtgenote en zoon, die op dat moment in Brussel verbleven, had opgebeld en hen had verteld dat zij gearresteerd waren door de politie van Antwerpen. Betrokkenes echtgenote en zoon gaven aan dat ze niet naar de politie zullen komen om hun gezin te vervoegen. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene en G. E. D.(…) verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en G. E. D.(…) zonder de rest van het gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr.61.377 van 12.05.2011).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitverlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding I

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkende te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste werd betekend op 3.01.2017 (bijlage 13 van 13.12.2018). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijk autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

B. De motieven van de tweede bestreden beslissing, die werd genomen in hoofde van de tweede verzoeker, luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: G.(…)
voornaam: E. D. (…)
geboortedatum: 25.09.1993
geboorteplaats: Satchkhe
nationaliteit: Georgië
In voorkomend geval, ALIAS:
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene is op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldig paspoort.
 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 6.11.2015 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en een geldboete van 100 euro (x6) met uitstel van 3 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:
 AN.43L5/00111511 door PZ Hekla voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
 AN.12.L9/00249412 door PZ Schoten voor gewone diefstal
 AN.43.LB/06141913 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
 AN.43.LB/00003413 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
 AN.43.LB/12883614 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen
 AN.43.LB/12080815 door PZ Antwerpen voor private veiligheid/privé-detective/private militie
 AN.43.LB/00007815 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
 artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 6.11.2015 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en een geldboete van 100 euro (x6) met uitstel van 3 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondinen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:
- *AN.43L5/00111511 door PZ Hekla voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.12.L9/00249412 door PZ Schoten voor gewone diefstal*
- *AN.43.LB/06141913 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/00003413 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/12883614 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/12080815 door PZ Antwerpen voor private veiligheid/privé-detective/private militie*
- *AN.43.LB/00007815 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 25.03.2014 (bijlage 13 van 5.02.2014) en 3.01.2017 (bijlage 13 van 13.12.2016). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar
de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de
volgende redenen:
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het
is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem
afgeleverd zal worden.
Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring België binnen op 9.08.2009 samen met zijn ouders G. D. T. (…) (°31.05.1971) en G. T. B.(…) (°5.01.1973) en zijn broer G. T. D. (…) (°10.10.1991). Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders. Betrokkenes ouders hebben op 10.08.2009 een asielaanvraag ingediend. Op 24.09.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld, daar betrokkenes ouders niet verschenen voor hun interview op 19.06.2013 en niets liet weten omtrent hun afwezigheid binnen de 15 dagen.
Op 20.10.2009 dienden betrokkenes ouders een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.
Op 17.02.2010 dienden betrokkenes ouders opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden samen behandeld en ongegrond verklaard op 7.03.2012. Deze beslissing is op 16.05.2012 aan betrokkenes ouders betekend. Op 1.06.2012 diende betrokkene, die intussen meerderjarig is, beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Het ingediende beroep is niet schorsend. Betrokkene diende vervolgens een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 25.06.2012. Deze beslissing is op 14.11.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 25.06.2012), geldig 30 dagen. Op 3.12.2012 diende betrokkene beroep in tegen deze beslissing bij de RVV. Het ingediende beroep is niet schorsend. Op 14.02.2013 heeft betrokkene voor de derde maal een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 5.02.2014. Deze beslissing is op 25.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 5.02.2014), geldig 30 dagen. Op 25.03.2014 diende betrokkene ook tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV. Het ingediende beroep is niet schorsend.

De omstandigheid dat de terugleiding naar Georgië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.
Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes vader medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkenes vader niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkenes vader in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.
Betrokkene heeft op 2.06.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.
Deze werd onontvankelijk verklaard op 13.12.2016. Deze beslissing is op 3.01.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 13.12.2016), geldig 0 dagen. Betrokkene keerde echter niet terug en diende op 22.02.2017 en nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 17.05.2017. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 14.11.2017.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 6.11.2015 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een werkstraf van 120 uren en een geldboete van 100 euro (x6) met uitstel van 3 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondinen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.
Uit informatie van de politie blijkt dat ten laste van betrokkene volgende processen verbaal werden opgemaakt:
- *AN.43L5/00111511 door PZ Hekla voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.12.L9/00249412 door PZ Schoten voor gewone diefstal*
- *AN.43.LB/06141913 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/00003413 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/12883614 door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*
- *AN.43.LB/12080815 door PZ Antwerpen voor private veiligheid/privé-detective/private militie*
- *AN.43.LB/00007815door PZ Antwerpen voor opzettelijke slagen en/of verwondingen*

Betrokkenes ouders en broer verblijven eveneens illegaal op het grondgebied. Het volledige gezin dient terug te
keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.
Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd door de politie van Antwerpen gevraagd waar betrokkenes moeder G. T. B.(…) en broer G. T. D.(…) op dat moment waren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes vader G. T. B. en G. T. D.(…), die op dat moment in Brussel verbleven, had opgebeld en hen had verteld dat zij gearresteerd waren door de politie van Antwerpen. Zij gaven aan dat ze niet naar de politie zullen komen om hun gezin te vervoegen. Zij kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene en zijn vader verwijderd te worden. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en G. D. T. zonder de rest van het gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.
Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).
Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.
Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).
Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 25.03.2014 (bijlage 13 van 5.02.2014) en 3.01.2017 (bijlage 13 van 13.12.2016).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.4. Verzoekers worden vastgehouden met het oog op verwijdering.

2. Over de samenhang

Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Het feit dat er geen juridische samenhang tussen zaken is die tot een samenvoeging ervan noopt, sluit niet uit dat de goede rechtsbedeling ook gediend kan zijn met een gezamenlijke behandeling van zaken die in feite nauw met elkaar verbonden zijn en dezelfde rechtsvragen oproepen (cf. RvS 16 mei 2012 nr. 219.381).
De Raad acht het in casu aangewezen in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. De Raad kan immers niet voorbij aan de nauwe samenhang in het voorwerp en grondslag van de bestreden beslissingen. In die zin stelt de Raad vast dat de twee bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen en betrekking hebben op leden van hetzelfde gezin. Er werden twee aparte verzoekschriften ingediend waarin grotendeels dezelfde middelen worden ingeroepen die betrekking hebben op de gezondheidstoestand van eerste verzoeker en de nood aan mantelzorg. De Raad kan in deze niet voorbijgaan aan de nauwe onderlinge banden tussen verzoekers en het beginsel van de eenheid van het gezin. Daarnaast blijkt verweerder naar aanleiding van de huidige procedures slechts één administratief dossier te hebben neergelegd, waarmee hij zelf de samenhang tussen beide zaken erkent.

3. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.4. werd aangegeven, verzoekers heden het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoekers het voorwerp uitmaken van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verweerder het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vorderingen prima facie ingediend werden met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel "*3. Over de procedure*", waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.
Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*".

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel, dat in beide verzoekschriften gelijklopend is, de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk.

Verder merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM.
Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.3.2.2. Verzoekers verwijzen naar de medische problematiek van de eerste verzoeker die door dr. P.R. op 16 februari 2017 werd geattesteerd in een standaard medisch getuigschrift. Zij lichten daarbij toe:
"*[d]aaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn geboorteland een risico inhoudt voor het behoud van zijn fysieke en psychische integriteit:*

"Hij liep een PTSS op in het verleden met voor gevolg depressief, ruzie maken en agressief, slecht slapen en hij hoort stemmen. Dit kadert in een groter beeld van schizofrenie met auditieve hallucinaties. Het gaat om een ernstige aandoening die een bedreiging inhoudt voor zijn fysieke en psychische integriteit."

De arts gaat verder en stelt expliciet dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, waar de problemen ontstaan zijn, een gevaar inhoudt voor zijn gezondheid. David is zijn geboorteland ontvlucht en heeft ernstige psychologische problemen overgehouden aan de periode voorafgaand aan zijn vlucht. Voor David is medische mantelzorg noodzakelijk, evenals een follow-up door zowel de huisarts, psycholoog en/of psychiater. De mogelijke complicaties indien er geen behandeling wordt voorzien betreft een psychose en/of zelfmoordpoging (stuk 2)."

Verzoekers menen dat verweerder, in het kader van het onderzoek op basis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, onvoldoende rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker bij het opleggen van de bestreden beslissingen in het licht van bovenvermeld medisch attest dat hun inziens duidelijk maakt dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor het behoud van de fysieke en psychische integriteit van eerste verzoeker.

4.3.2.3. In beide bestreden beslissingen wordt omtrent de gezondheidstoestand van eerste verzoeker als volgt gemotiveerd:

"Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes vader medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land

van oorsprong, is gebleken dat betrokkenes [vader] niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene[s vader] in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

4.3.2.4. Hieruit blijkt dat verweerder zijn beoordeling van de gezondheidstoestand baseert op de verschillende beslissingen die werden genomen in het kader van verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook op elementen in het administratief dossier die dateren van na deze vaststellingen, dit zijn de 9ter-beslissingen.

De Raad stelt vast dat de laatste beslissing inzake een verblijfsaanvraag van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dateert van 5 februari 2014.
Het laatste recente medisch element dat aan verweerder werd voorgelegd dateert van 16 februari 2017.

4.3.2.5. In zijn nota's merkt verweerder, in gelijklopende bewoordingen, op dat het medisch attest van 16 februari 2017 werd voorgelegd in het kader van verzoekers' aanvraag van 22 februari 2017 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe dat in de daarop volgende ongegrondheidsbeslissing van 17 mei 2017 dienaangaande als volgt werd gemotiveerd:
"*Volgens Dokter P.R. zou een terugkeer naar het land van herkomst van de heer D.T.G. een risico inhouden voor het behoud van de fysieke en psychische integriteit (medisch attest d.d.16.02.2017)(…) Voor wat betreft het medische element werd er volgens de arts-ambtenaar onvoldoende elementen aangebracht om te kunnen weten of mijnheer G al dan niet kan reizen en of de medische behandeling al dan niet onontbeerlijk is en beschikbaar in het land van herkomst. De bewijslast ligt bij verzoeker. Het is aan verzoeker alle gegevens aan te brengen die er op zouden kunnen wijzen dat hij werkelijk niet in staat is tot reizen en dat zijn behandeling onontbeerlijk is en al dan niet beschikbaar in Georgië. De verklaringen van de arts volstaan daarbij niet.*"

De verweerder wijst erop dat diezelfde beoordeling eveneens terug te vinden is in de synthesenota in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van 17 mei 2017, waar wordt gesteld:
"*mijnheer D.G. lijdt aan de besmettelijke/ overdraagbare ziekte hepatitis C. Hij zou deze ziekte hebben opgelopen in Georgië. Hij zou ook lijden aan een PTSS. Hij kampt met depressie, is agressief, maakt ruzie, slaapt slecht en hoort stemmen. Volgens de arts kadert dit een groter beeld van schizofrenie met auditieve hallucinaties en gaat het om een ernstige aandoening die een bedreiging inhoudt voor zijn fysieke en psychische integriteit. Hij neemt sipralexa tegen angststoornissen, haldo tegen paniek en angststoornissen en seroquel, een medicament dat wanen en hallucinaties bij psychose (schizofrenie of ernstige depressie), manie en onrust, afremt. De duur van de noodzakelijke behandeling zou levenslang zijn. Indien de behandeling zou worden stopgezet dreigt psychose en/ of zelfmoordpoging. Indien de behandeling in België kan worden verdergezet zou de prognose gunstig zijn. De medicatie en psychotherapie zoals hij die in België ontvangt, zou in het land van herkomst niet voorhanden zijn. Volgens de arts is medische mantelzorg noodzakelijk, alsook follow up door huisarts, psycholoog en/ of psychiater. De dienst QED beschikt over onvoldoende elementen om te kunnen antwoorden op de vraag of er een tijdelijke onmogelijkheid is om te reizen en of de behandeling onontbeerlijk is en kan verdergezet worden in het land van herkomst (rapport 11.04.2017).*"

Er is volgens verweerder in de thans bestreden beslissingen dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de gezondheidstoestand niet tot gevolg heeft dat eerste verzoeker in geval van verwijdering een reëel risico op behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM zou oplopen.

4.3.2.6. Ter terechtzitting stelt de Raad samen met de raadsman van verzoekers vast dat de ongegrondheidsbeslissing van 17 mei 2017 zich niet in het administratief dossier bevindt. Verweerder legt ter terechtzitting een kopie van deze ongegrondheidsbeslissing neer.

In het administratief dossier bevindt zich wel een interne nota gericht aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de verblijfsaanvraag van 22 februari 2017 waar wordt gesteld:
"*Er werd een medisch getuigschrift toegevoegd aan de aanvraag 9bis (d.d. 16.02.2017) waarin staat dat mijnheer D.G. lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom ten gevolge gebeurtenissen uit het verleden. Hij is depressief, agressief, maakt ruzie, slaapt slecht en hoort stemmen. Volgens dokter P.R.*

kadert dit in een groter beeld van schizofrenie met auditieve hallucinaties dewelke een ernstige aandoening zou zijn die een bedreiging vormt voor zijn fysieke en psychische integriteit. Betrokkene neemt medicatie tegen angststoornissen en medicatie die wanen en hallucinaties remt bij psychose (schizofrenie of ernstige depressie), manie en onrust. Indien de behandeling wordt stopgezet dreigt een psychose en/of zelfmoordpoging volgens deze dokter.
Informatie betreffende deze dokter op internet: Huisarts sedert 1986 en homeopaat sedert 1987 / Homeopathisch arts.
De dienst Quality Control betreffende deze arts: "Geen bewijs van nepbriefjes en/of hij onbetrouwbaar is… er was wel een rechtszaak hangende, zonder gevolg."
De arts-ambtenaar van DVZ oordeelde dat er op basis van dit medisch attest onvoldoende elementen voorhanden zijn om te kunnen weten of betrokkene al dan niet tijdelijk kan reizen, of de medische behandeling al dan niet onontbeerlijk is en beschikbaar in het land van herkomst."

Uit deze nota blijkt dat werd beslist om de aanvraag op 17 mei 2017 ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en dit omwille van openbare orde elementen. Verder blijkt dat in navolging van de ongegrondheidsbeslissing er geen bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven.

Ter terechtzitting legt verweerder ook een kopie van het antwoord van de zogenaamde dienst Quality Control (QED) neer. Daaruit blijkt dat naar aanleiding van het voorgelegde medische stuk van 16 februari 2017 volgende vragen werden gesteld:
"*1. Blijkt uit de overgemaakte stukken dat er een tijdelijke onmogelijkheid tot reizen is? En zo ja overschrijdt deze periode de 3 maanden?*
2. Is de aangehaalde medische behandeling onontbeerlijk? Zo ja, is deze beschikbaar in het land van herkomst?"

Het antwoord luidde: "*Er zijn onvoldoende elementen in het medisch dossier ter beschikking om op deze vragen te antwoorden*".

4.3.2.7. De Raad kan verweerder in het licht van bovenvermelde elementen niet bijtreden in het standpunt dat "*niet kennelijk onredelijk [werd] geoordeeld dat de gezondheidstoestand [niet] tot gevolg heeft dat hij ingeval van verwijdering een reëel risico op behandeling strijdig met artikel 3 van zou oplopen*".

Vooreerst merkt de Raad op dat de wijze waarop een gezondheidstoestand in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt beoordeeld, niet steeds zonder meer in alle gevallen kan worden gelijkgesteld met de wijze waarop een gezondheidstoestand moet worden beoordeeld in het kader van een verwijderingsbeslissing.

Waar in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast inderdaad bij de aanvrager ligt, kan de verweerder terecht opmerken dat het aan de aanvrager is om alle gegevens aan te brengen die er op zouden kunnen wijzen dat hij werkelijk niet in staat is tot reizen en dat zijn behandeling onontbeerlijk is en al dan niet beschikbaar in Georgië. Hij kan daarbij eveneens terecht betogen dat de verklaringen van de arts daarbij niet volstaan.

Wanneer de gemachtigde een verwijderingsbeslissing neemt, geldt evenwel een andere wijze van beoordeling.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, maakt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek noodzakelijk wanneer een verwijderingsbeslissing wordt genomen en houdt het een specifieke zorgvuldigheidsplicht in. Het is dan aan de verweerder om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing in concreto te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Het is niet aan de vreemdeling om met concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op één van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.
Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Dit geldt des te meer wanneer de verwijderingsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering betreft, quod in casu.

In casu, stelt de Raad vast dat noch uit de bestreden beslissingen noch uit de ongegrondheidsbeslissing van 17 mei 2017 blijkt dat de medische aandoeningen van eerste verzoeker, zoals geattesteerd in het medisch stuk van 16 februari 2017 worden betwist. Evenmin blijkt dat de nood aan behandeling en mantelzorg, zoals geattesteerd in het medisch stuk van 16 februari 2017 worden betwist. Ook de mogelijke complicaties bij stopzetting van behandeling, met name een psychose en/of zelfmoordpoging, worden niet in vraag gesteld.

Verweerder stelt ter terechtzitting dat de aandoeningen vermeld in het medisch stuk van 16 februari 2017 in wezen dezelfde zijn als deze die reeds in het kader van artikel 9ter werden beoordeeld en dat de gezondheidstoestand derhalve niet gewijzigd is, zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld.

De Raad stelt evenwel vast dat, in het kader van de behandeling van de verblijfsaanvraag van 22 februari 2017, verweerder het zelf alsnog noodzakelijk heeft geacht, ondanks eerdere beslissingen in het kader van verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, om met betrekking tot het medisch stuk van 16 februari 2017 de volgende vragen te stellen aan de dienst Quality Control:
"1. Blijkt uit de overgemaakte stukken dat er een tijdelijke onmogelijkheid tot reizen is? En zo ja overschrijdt deze periode de 3 maanden?
2. Is de aangehaalde medische behandeling onontbeerlijk? Zo ja, is deze beschikbaar in het land van herkomst?"

Zoals reeds vermeld, kon de dienst Quality Control geen antwoord geven op de vraag of er een tijdelijke onmogelijkheid tot reizen is noch op de vraag of de aangehaalde medische behandeling noodzakelijk is en beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt uit het administratief dossier niet dat in de aanloop van het nemen van de bestreden beslissingen van 14 november 2017, in het licht van het meest recente medische stuk van 16 februari 2017, er nog een nauwkeurig onderzoek heeft plaats gevonden naar een tijdelijke mogelijkheid tot reizen en noodzakelijkheid en beschikbaarheid in het land van herkomst van de aangehaalde medische behandeling, hoewel de verweerder het zelf nochtans noodzakelijk heeft geacht om deze vragen voor te leggen aan de dienst Quality Control en daarop geen antwoord heeft gekregen.

Zulk onderzoek dringt zich des te meer op wanneer een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering wordt genomen en de verweerder dus zinnens is de verzoekers op korte termijn uit te wijzen naar het land van herkomst, *quod in casu*. Het komt dan, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan verweerder toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, als een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, te treffen.

Ter terechtzitting merkt de raadsman van verzoekers op dat er zich geen "fit to travel" document in het administratief dossier bevindt, hetgeen door verweerder niet wordt ontkend.
Verzoekers kunnen dan ook op het eerste gezicht worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder, in het kader van de bestreden beslissingen, heden tekort schiet in het voorziene onderzoek op basis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.2.8. In dit kader kan ook worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekers wijzen er terecht op dat uit het arrest Paposhivili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar anderzijds ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

De Raad wijst er tevens op dat de door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari

2002, Conka v. België, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden en gegevens waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99).

Zoals verzoekers stellen, uit wat voorafgaat blijkt op het eerste gezicht dat een onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers lijken bijgevolg in deze fase van het geding eveneens een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

De nota's van verwerende partij laten niet toe anders te besluiten.

Gelet op het voorgaande is het eerste middel in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akten is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 14 november 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlagen 13septies), zoals supra in punt 4.1 in herinnering is gebracht, is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	M. MAES